

Kleck. m-ko powiatu słuckiego. Mieszkańców 7000, przeważnie żydzi, mniej liczni białorusini polacy i tatarzy. Kleck należy do nieświesko-kleckiej ordynacji ks. Radziwiłłów; posiada pocztę, telegraf, aptekę, dwóch lekarzy, kancelarję włościańską i przerobioną z byłego dominikańskiego kościoła cerkiew i z unickiej cerkwi św. Jaryny cerkiew na

cmentarzu, zwanym Oryna,—kościół katolicki, w którym z pamiątek historycznych widzimy 2 kule armatnie, wprawione do ściany, pochodzenia szwedzkiego.

Posiada pożyczkowo-oszczędnościową kasę, egzystującą przeszło 25 lat—czyniącą obrotu z góry 600,000 rubli i należącą do wyjątkowych w Rosji, gdyż przez cały czas swej egzystencji nie korzystała z subsydjum rządowego, operując własnymi funduszami, które przy założeniu wynosiły 700 rubli wkładów, a które obecnie przechodzą 60,000 rb., normalnie kasa płaci 4°/_o pobiera 6°/_o. Kółko rolnicze świeżo powstałe i przy nim biuro komisowe dla obsługiwania członków.

Z instytucji przemysłowych znajdują się w Klecku: młyn parowy walcowy, młyn wodny i kilka wiatraków, fabryka grzebieni rogowych o obrocie około 30,000 rb. Tatarzy zajmują się wyprawą skór i warzywnictwem. Kleck produkuje sporo warzywa, którego znaczną część plantuje się na wałach byłego zamku, masowo soli się ogórki na eksport.

Okolice Klecka zasiane są kurhanami, pochodzącymi z czasów pogromu Tatarów przez Glińskiego pod Krasnym Stawem przy Klecku, z czasów najścia Chowańskiego, kozackich i szwedzkich wojen. W Klecku koncentruje się znaczny handel zbożem, siemieniem lnianem i t. zw. „pakułą“ produkcji najbliższej.